ఆతల్లితండ్రులకు హృత్పిండాన్ని చిదిపే ఈకష్టాలన్నీకూడా అతనికి

పిల్లనిచ్చినందుకు

చిన్నకథ

"చూడు, నాన్నా!, నే నెల్లాంటి చీరె కట్టుకున్నానో! అక్కణ్ణుంచి తెచ్చుకున్న చీరలన్నీ చిరిగిపోయినాయ్. ఇదొక్కటే మిగిలింది. వెలిసిపోయి బూడిదరంగొచ్చినా ఇదే కట్టుకుంటున్నాను. ఉన్నదల్లా రవికా ఇదొక్కటే."

రచయిత:

పమ్మి రామశాస్త్రి

(పి)

పుట్టడమే మొగమహారాజై పుట్టేడతను! పెళ్ళయిన మరుక్షణం నుంచీ తన చెప్పుచేతల్లో వుండవలసిన మనిషి అవనే అయిందామె. వివాహంతో సంక్రమించిన ఆ అధికారాన్నతడు దుర్వినియోగ పరిస్తేమాత్రం అడగడానికెవరు సాహసిస్తారు? గట్టిగా అడిగితే, నే నామెని యేలుకోనంటే? అతడల్లా అన్నతర్వాత ఇంక చేయవలసిందేముందీ? వియోగదుఃఖాన్ననుభవిస్తూ ఆమె జీవితశేషం గడపవలసిందేగా! తప్పు తనది కాకపోయినా శిక్ష అనుభవించి తీరవలసిందేగా!—ఇదీ భయం.

అందుచేతే పిల్లని తనింటికి పంపకపోయినా కొంతకాలం ఓపికపట్టి ఊరుకున్నాడు విశ్వాం. ఒకనెలా, రెండు నెల్లూనా?—సంవత్సరం గడిచిందిల్లా. ఇహ పిల్లని చూడకుండా తానూ వుండలేకపోయాడు. తన భార్యా బెంగతో మంచం పట్టింది. కడుపుతీపి! పాపం!—సాహసించి అల్లుడుదగ్గిరకెళ్ళి పిల్లనోసారి తనింటికి పంపమని ప్రాధేయపడ్డాడు. మూడు నిద్రలకంటూ పంపిన పిల్లని మళ్ళీ పుట్టింటిమొహం చూడనివ్వకపోడం చాలా కవారం నాయనా అని అనేకవిధాల బోధించాడు. ఒక్కగాని ఒక్క పిల్లని కలిగుండీ, మొగపిల్లాడేనా అదే, ఆడపిల్లైనా అదే అనీ దానిమీదే ప్రాణాలు నిలుపుకొని వున్న మమ్మల్నిల్లా బాధించడం న్యాయంకాదనీ సవినయంగా చెప్పుకున్నాడు.

మీఆస్తిని చూచి పిల్లని నేనిచ్చానా?—చెప్పు, మీనాన్న రాసిన వుత్తరాలిప్పటికీ నాదగ్గరున్నాయ్. ఆస్తే ప్రధానంగా పెట్టుకోక, మన కున్న స్నేహాన్ని పాటించి బంధుత్వం కలపమని మెన్నోవిధాల కోరేడు.

ఉన్నవిషయం చెబుతున్నా, కోప్పడకుసుమా—ఏమైనా భ్రముంటే మీనాన్నతో నిమిత్తంలేకుండా, రెండువందల రూపాయలిమ్మన్నా తానిస్తాననీ, తప్పకుండా పిల్లని మా అబ్బాయికే ఇవ్వడానికి నిశ్చయించమనీ, మీఅమ్మకూడా అనేక కభుర్లు పంపింది నాకు. నేను పిల్లనమ్ముకుంటానా? ఆస్తి లేకపోయినా ఆయుర్భాగ్యముంటే మీకాలక్షేపం మీరు చెయ్యలేకపోతారా అనుకొనే గదా పిల్లనిచ్చాను?

ఓడ దాటేదాకా ఓడ మల్లన్నా—ఓడ దాటింతర్వాత బోడిమల్లన్న అన్నట్టు సూత్రధారణ అయిందిలగాయితు మీఅమ్మగారుపోయిన పోకిళ్లు ఈశ్వరునకేఎరుక, నేనే దరిద్రుణ్ణయితే ఆమెకు లాంఛనాలెల్లా తీర్చగలను, చెప్పు! ముందే నేను చెప్పేనే! ఎందుకు మమ్మల్నిల్లా బాధించడం? ఆవిడ మాటలు పట్టుకుని పేచీలు పెంచుకొని మనస్సులు పాడుచేసుకోవడం మంచిదికాదు. నే నేమైనా డబ్బిమ్మన్నానా దస్కమిమ్మన్నానా?

వెప్పుడు తీసుకువెళ్ళ మంటే అప్పుడు పిల్లనోసారి మావూరు తీసికెళ్ళి మళ్ళీ ఎప్పుడు తీసుకురమ్మంటే అప్పుడు తీసుకొచ్చి దిగబెట్టి వెడతాను.' అన్నాడు.

'ఇహ చాల్లెండి వుపన్యాసం ; ఇప్పుడు పంపడానికి వీల్లేదు.' అన్నాడు శంకరం—విని విని. విశ్వం కళ్లు చెమ్మగిల్లేయ్. రుద్ధకంఠంతో 'కుట్టుదానితల్లి బెంగతో మంచం పట్టింది. ఒక్కసారి పంపి దాని జీవాలు నిల్పవూ?' అని అడిగేడు విశ్వం.

శంకరం సమాధాన మివ్వకుండా వెళ్ళిపోయాడు.

పాపం విశ్వం మనోవేదనానిలం వెయ్యినాల్కలతో ప్రజ్వరిల్లినా, ఆకర్కశహృదయాన్ని కరిగించలేకపోయింది సరిగదా, ఒక్కసారి చురుక్కుమనైనా అనిపించలేకపోయింది. స్పర్శజ్ఞానం లేని కుష్ఠురోగిశరీరానికి నిప్పువేడి తగిల్తే మాత్రం ఏం తెలుస్తుందీ?

(౨)

శల్యావశిష్టయి మాచాన్నంటి పెట్టుకుని పడుకున్న ఆజీవిని కని పెట్టుకొని, ప్రక్కగా ఓపడక్కుర్చీలో దుఃఖంతో కుమిలిపోతూ కూర్చున్నాడు విశ్వం. నిరోధించిన కొద్దీ ఏవో ఆలోచనలు స్ఫురిస్తూ అతని మనోఫలకంమీద అనేక దృశ్యాల్ని కనబరచి బాధించాయ్. ఇల్లా కొంతసేపయింతర్వాత కునుకు పట్టింది. అత్తవారింటిదగ్గరున్న చిట్టి ప్రత్యక్ష మయింది.

కాగలించుకు యేడుస్తూ 'నన్నీ వేళ తీసుకెళ్లాలి' అంది.

'అందుకే కదమ్మా వొచ్చింది' అన్నాడు విశ్వం—పొరలివచ్చే దుఃఖాన్ని దిగమింగుకొంటూ.

'నన్ను తప్పకుండా తీసుకెళ్లాలి సుమా.' అంది.

వెఱ్ఱిచూపులు చూస్తూ, 'ఆఁ .. కూచో అమ్మా .. కూచో' అని చిట్టీని క్రింద కూచోపెట్టి, తనమొహం ప్రక్కకు తిప్పుకు కూచున్నాడు— పైకి విచారించినట్టు కనబడితేనే ఆమె బెంగటిల్లిపోతుందని.

'ఆఁ అంటూ వంతే, గట్టిగా పంపమని అడగవ్!'

'అడక్కేంతల్లీ... అడుగుతా ; నీకు భయంలేదు.'

'చూడు నాన్నా, నే నెల్లాంటి చీరె కట్టుకున్నానో! అక్కణ్ణుంచి తెచ్చుకున్న చీర లన్నీ చిరిగిపోయినాయ్. ఇ దొక్కటే మిగిలింది. వెలిసిపోయి బూడిదరంగొచ్చినా ఇదే కట్టుకుంటున్నాను. ఉన్నదల్లా రెవికా ఇదొక్కటే ; రోజూ స్నానంచేసింతర్వాత ఇవి వొంటిని ఆరిపో వలసిందే.' అంది చిట్టీ ఏడుస్తూ.

డగ్గుత్తికతో 'ఊరుకో...ఊరుకో' అన్నాడు విశ్వం.

'కాస్త చిరుగట్టిందంటే, నా చీర అమ్మ కిచ్చేసి దాని కొత్తచీర నేను తీసుకొనేదాన్ని. ఇప్పు డిల్లా ...' అంటూ ఒకటే యేడుపు.

'ఔనౌను. ఊరుకో. ఊరుకో.'

'ఇంట్లో ఏ పిండివంట వొండుకున్నా తను తినకుండా దాచుంచి నాకు పెట్టేది అమ్మ. ఇప్పుడు కడుపునిండా తిండికూడా కరువైపోయింది. కుక్కకు పారేసినట్టు ఒక కంచంలో కాస్త అన్నం పడేసి వుంచడం— మళ్ళీ అడగడానికా నాకు నోరురాదు. అన్నం సరిపోయిందా అని అడిగే వా రెవరు?' ఆమె కండ్లవెంట అంతులేని అశ్రుధారలు.

విశ్వం హృదయాని కామాటలు అంపపుకోత లౌతున్నాయ్. విచారించినట్టు ఆమెకు తెలియకుండా ప్రక్కకు తిరిగి కొంగుతో కళ్లు అద్దుకుంటున్నాడు. చెప్పేదల్లా వింటూవుండడమే గాని సమాధానం కూడా ఏమీ చెప్ప లేకుండా వున్నాడతను.

'నిన్నటిమట్టుకు నిన్న రాత్రి తెల్లవార్లూ నుంచునే వున్నాను గదా!'

ఇహ బిగబట్టలేకపోయాడు దుఃఖాన్ని. బ్యారుమని చిట్టీని దగ్గిరికి తీసుకొని 'ఏమ్మా... ఏం... పొద్దుపోయేదాకా మేలుకుంటేనే జబ్బుచేస్తుందని ఎనిమిదిగంటలు దాటిన తర్వాత చదువుకో నిచ్చేవాణ్ణి కాదు. నేటికాలానికి నీ కీగతొచ్చిందా!' అన్నాడు. చిట్టీకి దుఃఖ మెక్కు వయింది.

విశ్వం ధైర్యం తెచ్చిపెట్టుకొని 'ఇహ వూరుకో. అల్లా ఏడవకూడదు.' అన్నాడు.

'సుస్తీగా వుందని మొన్న రాత్రి [illegible]త్తగారు కాళ్లు పిసగమంది. [illegible]డుగంటలదాకా అల్లా పిసుకుతూనే వుండగా ఆవిడికి కునుకు పట్టింది. నిద్ర పట్టిందిగదా అని నేను వెళ్ళి పడుకున్నాను. మరి కొంతసేపటికి మెళుకువ వచ్చింది గాబోలు. తెల్లారింతర్వాత హైకురుమజ్జా అంటూ లేచింది నామీదికి. అంతసేపూ కూచుంటేనూ—[illegible]యిక్కచెల్లించుకొన్నా ననీ, ఉన్నట్టే కాళే వుండి తుర్రుమన్నా ననీ ఒకటే తిట్లు. కూచోపెట్టి మేపుతున్నారట నన్ను, ముప్పొద్దులా మూడుకంచాలుచెల్లి స్తున్నానుట.'

'ఊరుకో... ఊరుకో... నీ తిండి వాళ్ళకు బరువై పోయింది.' అన్నాడు విశ్వం ఏడుస్తూ.

'అంతటితో వూరుకోక కొడుకుతో చెప్పి కొట్టించింది. పేం [illegible]త్తంతో కొట్టేరు, వాతలన్నే ఎల్లా వున్నాయో చూడు.' అని వండ చూపించింది.

చూసి, 'ఊరుకో...ఊరుకో.. కుర్మార్గుడు. చిలకని తీసి కెళ్ళి కసాయిచేతులో పెట్టేం మరి.' అన్నాడు విశ్వం— కన్నీరు బొటబొట రాలుస్తూ.

'నే నిక్కడ వుండలే నింక. న న్నిప్పుడు మనవూరు తీసు కెడతావా తీసు కెళ్ళవా?'

'నీకు భయంలేదులే... తీసు కెడతాగా.'

(ని)

'చిట్టీ! వచ్చావా?... నాతల్లీ ఇల్లారా... ఇల్లారా' అంది సోదెమ్మ సన్నని గొంతుగతో.

కలవరించిందో యేమిటో।

విశ్వానికి మెళుకువ వచ్చింది.

'ఏమిటీ అంటావ్?' అన్నాడు.

మాట్లాడలేదు సోదెమ్మ.

మరికొంతసేపటికి ఏడవడం మొదలెట్టింది. విశ్వం దగ్గిరిగా వెళ్ళి 'ఎందుకూ ఏడుస్తావ్' అన్నాడు.

అప్పుడామెకు మెళుకువ వచ్చి ఇటూ అటూ చూసి 'ఏదీ చిట్టి?' అంది. విశ్వం ఊరుకున్నాడు.

దుప్పటీ కప్పుకు పడుకుంది సోదెమ్మ.

పంప నన్నా డని చెబితే ఆక్షణం లోనే ప్రాణం విడిచి పెడుతుందేమో నని 'వస్తుంది, అతను తీసుకొస్తా డీవేళ.' అని అబద్ధమాడిన విశ్వం సమాధాన మే మిస్తా డప్పుడు! తెల్లబోయి కూచున్నాడు.

(చ్చి)

మర్నాటి రాత్రి.

వైద్యుడు వచ్చి చూశాడు.

'నేను వాడవలసిన మందు లన్నీ వాడేను. మందులు వాడినకొద్దీ ఈ విడ కీఅతిసారం హెచ్చుతోంది గాని తగ్గే సూచ న్లేవీ కనిపించకుండా వున్నా యేవి టండీ! పైగా దుర్లక్షణాలు కూడా కొన్ని కనబడుతున్నాయ్—ఈవేళ. ఇవిగో.. ఈమోతాదులు రెండూ వాడి చూడండి. మీఅదృష్ట మేమేనా వుంటే దీనితో తేలాలి.' అని రొండు పొట్లా లిచ్చి వెళ్ళిపోయాడు.

వైద్యుడు చెప్పిన మాటలు విశ్వాన్ని పిచ్చెత్తించాయ్.

ఓమోతాదు సోదెమ్మనోట్లో వేసి ఆమంచంమీదే కూచున్నాడు—ఏదో ఆలోచిస్తూ, సోదెమ్మ రోగందారి రోగానిదీ మందుదారి మందుదీనీ! మనోవ్యాధులు మందులతో ఉపశమిస్తాయా మరి?

విరోచనాలికి అంతూ పంతూ కనిపించకుండావుంది. నిస్సత్తువ హెచ్చిపోతోంది. మాట్లాడడానిక్కూడా ఓపికలేని స్థితి కొచ్చిం దాఖరికి. 'చి.. చి.. చి..' అని అని పెద్దనిద్దర్లో ప్రవేశించబోతోంది.

విశ్వం గొల్లుమంటూ ఇల్లంతా కలయదిరిగి 'పెట్టుకో... నీపొట్టని పెట్టుకో... నీపొట్టని పెట్టుకో' అంటూ తల గోడ నేసుకొట్టుకొని ఏడుస్తూ దొడ్లో నూతిదగ్గరకు పరుగెత్తుకు పోయాడు.

భళ్లున శబ్దం.

నూతికి సమీపంలోవున్న మఱ్ఱిచెట్టుమీంది కాకులు ఒక్కసారిగా ఎగిరి 'కావ్... కావ్' మని అరిచాయి.

(నం)

చుట్టుపట్లవాళ్ళందరూ— మెళుకువ వచ్చి—'ఏమిటో ఈధ్వని' అనుకొంటూ పరుగెత్తుకు వచ్చారక్కడికి.

'విశ్వం, విశ్వం' అని కేకలు. సమాధానం లేదు. లోపలి కెళ్ళడానికి వీల్లేకుండా వీథితలుపు గడియ వేయబడుంది. వచ్చినవాళ్లు సంగ తేమిటో తెల్సుకోకుండా

ఎల్లా వెడతారు? కొందరు గోడ దూకి దొడ్లోకి వెళ్ళేరు. కూడా తెచ్చిన లైట్ల సహాయంతో నూతిలోకి చూశారు. 'విశ్వం .. విశ్వం నూతిలో పడిపోయాడు.రండి రండి' అని కేకలేశారు. పరుగెత్తుకెళ్ళి నిచ్చెన్లూ, తాళ్లూ పట్టుగొచ్చి విశ్వాన్ని నూతిలోంచి పైకి తీశారు. మునసబు రత్తయ్యను వెంటనే రమ్మని కబురు చేశారు. వైద్యుని కోసం ఇద్దరు మనుష్యులు పరుగెత్తేరు.

రత్తయ్యకీవిషయం తెలియడంతోటే ఊళ్ళోనే వున్న పోలీస్ ఇన్స్పెక్టరుగారికోసం ఓమనిషిని పరుగెత్తించి తా నక్కడకు వెళ్లేడు.

ఇన్స్పెక్టరుగారు రావడంతోటే ఓ బుద్ధిమంతుడు దగ్గిరిగావచ్చి నమస్కరించి 'బాబూ! ఈవిశ్వంగారి కొక్కత్తే కూతురు. పిల్లనిక్కడికి పంపక అల్లుడు నానాయేడ్పులూ ఏడ్పించాడు. ఆబెంగతోనే ఈయన పెళ్లాం మంచం పట్టి ఈవేళో రేపో అన్నట్టుంది. ఈ విచారంచాతే ఈయన నూతిలో పడివుంటాడు. వెంటనే ఆపిల్ల నిక్కడికి తీసుకొచ్చే యత్నమేమైనా తమరు చేశారా అంటే కొనూపిరేమైనా ఈయనకుంటే పిల్ల కళ్ళబడేటప్పటికి ప్రాణాలు కోలుకుంటాయేమో నని నాకు భ్రాంతుంది. ముందుగా మీ రాయత్నం చెయ్యా'లని ప్రార్థించాడు.

అతడు చెప్పినమాట నిజమే అనుకొని ఆమెను తీసుకురావడానికి, వెంటనే నలుగురు రక్షకభటుల్ని, అక్కడున్నవారిలో ఇద్దరు పెద్దమనుష్యుల్ని తన కారులో పంపించారు ఇన్స్పెక్టరుగారు.

(డు)

'శంకరంగారూ!'

'ఎవరు వారు?'

'నేను నారాయణమూర్తిని.'

'నారాయణమూర్తంటే!' అంటూ తలుపుతీసుకు బైటకొచ్చాడు శంకరం.

'ఓహో! మీరా! ఇల్లా వొచ్చారేం?'

'చిట్టీని తీసు కెళ్ళడానికి.'

ఈమాటలు వినేటప్పటికి శంకరం దృష్టి లారక్షకభటులమీదకు వాలేయ్. ఏదో వుందనుకొన్నాడు.

'మీ రనేదేవిటో నాకు బోధపట్టం లేదు.'

'బోధపడ్డాని కేముందీ! విశ్వం తనపిల్ల నోసారి తనింటికి పంపమని అనేకసార్లు కోరినా నిరాకరించారుటగా మీరు?

'ఆఁ అవును, అయితే.'

'ఆయ నిప్పుడు చాలా అపాయస్థితిలో వున్నాడు. ఈరక్షకభటుల సహాయంతో పిల్లని తీసుకు రమ్మని పోలీస్ ఇన్స్పెక్టరుగారు పంపించారు.'

శంకరం గుండెలు దడదడా కొట్టుకొంటున్నాయ్. మొహం వెలవెలబోయింది. 'ఇంత హంగామా చెయ్యాలా? ఆయనే వస్తేం?' అని సణుక్కొని 'సరే తీసు కెళ్ళండి. నిక్షేపంలాంటి కాపురం సీట కలుపుకోవాల్నుంది కాబోలు వాళ్ళకి! నా కేఁవీ విచారం లేదు.'

'ఔనౌను. అన్నీ యెరుగుదుం గాని పంపాలి చప్పున, పొద్దుపోతోంది. చిట్టీ! చప్పున వచ్చి కారులో కూచో' అన్నాడు నారాయణమూర్తి.

'శీఘ్రంగా వెళ్ళిపో' అన్నాడు శంకరం.

'శీఘ్రంగా వెళ్లాలనేగా! నీవంటి మూర్ఖుడికి పెళ్లాం కూడా ఎందుకు? హృదయమనే దుందా నీకు? నీతల్లిదండ్రుల్నీ, అక్కచెల్లెళ్ళనీ చూడకుండా చేస్తే నీ కెంత కష్టంగా వుంటుందీ! ఆడదానికి మాత్రం తనవాళ్ళని చూడాలని వుండదేం? పెళ్ళిలో నీతల్లికి జరగవలసిన మర్యాదలు జరగలేదనే నెపంతో పేచీలు పెంచుకుని ఈపిల్ల నిల్లా క్షోభ పెడతావా? మళ్ళీ చదువుకున్నావ్, ఎందుకూ?' అన్నాడు నారాయణమూర్తి.

చిట్టీ వీధిలో కొచ్చి నుంచుంది. శంకరం తెల్లమతాబా వెలిగించి వూరుకున్నాడు.

(కు)

కారులో కూచున్నతర్వాత.

'నారాయణమూర్తి అన్నయ్యా! చూశావుగా పరిస్థితులు? ఎన్ని బాధలనుకున్నావ్!'

'ఔ నమ్మా, ఔను. అన్నీ ఎరుగుదును.'

'ఏఁవిటీ? ఇందాకా—అపాయస్థితిలో వున్నా డన్నా వేఁవిటి—మామ్మా?'

'ఆఁ. ఏముంది రాత్రి—చీకట్లో వెళ్లేడుగాబోలు దొడ్లోకి,... ...'

'ఆఁ వెడితే?' అంది చిట్టీ—అదుర్దాగా.

'అంత ఖంగారు పడకు—మీ నూతికి చుట్టూ రాయి కట్టలేదుగా ఇంకానూ.'

'దానిలో పడ్డాడా ?' అంది గట్టిగా.

'మరే- వేంటనే పయికి తీశారులే.'

'తీశారుగదా? సుఖంగా వున్నాడుగదా?' అని ప్రశ్నించింది చిట్టీ.

'ఆఁ... ఆఁ' అని చాచేశాడు నారాయణమూర్తి.

ఔను మరి; అతనికిమాత్ర మేం తెలుస్తుంది? నూతిలోంచి విశ్వాన్ని పైకి తీయడానికి యత్నాలు జరుగుతుండగానే ఇక్కడికి వొచ్చేడాయె !

'మా అమ్మ కులాసాగా వుండా ?'

'కులాసాగా ఎల్లా వుంటుంది చెప్పు? నీమీద బెంగతో మంచం పట్టింది.'

'మా అమ్మేనా !! అయ్యో ! మానాన్న నాతో చెప్పనే లేదే ఈసంగతి !'

'నువ్వు బెంగెట్టుకుంటావని చప్పలేదేమో.'

'ఈమధ్య నన్ను తీసుకెళ్ళడానికొచ్చాడా ! వెళ్లేటప్పుడు నాతో చెప్పకుండానే వెళ్ళిపోయాడు.'

'అతను పంప నన్నాడుగా ! ఈసంగతి నీతో చెప్పి ఇంకా ఏడిపించడ మెందు కనుకున్నాడుగాబోలు !'

* * *

మరొకఅరగంటకి కారు వచ్చి విశ్వంగారి యింటిముందు ఆగింది.

చిట్టీ కారు దిగి చరచరా లోపలి కెళ్ళి గొల్లుమంది. విశ్వాన్నో మంచంమీదా, సోదెమ్మ నోమంచంమీదా పడుకో బెట్టేరు.

'ఇంకా ఏడుస్తా వెందుకు? వారిగండాలు గడిచేయ్. ఇక నేమీ భయంలేదు. ఊరుకో.' అన్నాడు వైద్యుడు.

ఏడుస్తూ, తల్లిదండ్రుల మధ్యాలికి మధ్యగా కూచుంది చిట్టి.

విశ్వం ఆమెను చూస్తూ అశ్రుధారల్తో మంచ మంతా తడిపేసు.

వైద్యుడు సోదెమ్మకు అంతకు పూర్వ మిచ్చిన ఇంజక్షన్ బాగా పనిచేసింది. చిట్టిని చూడ్డంతోటే 'చిట్టి చిట్టీ చిట్టి' అంటూ లేవబోయింది.

'లేవకు. పడుకో. పడుకో' అన్నాడు వైద్యుడు.

ఏయింట్లో ఉగ్రాంక్రితం మృత్యుదేవత తాండవం చేసిందో ఆ యింట్లోనే ఆనందవాహినులు వెల్లివిరుస్తున్నాయి యిప్పుడు.

గళ్ళచీర - 100పుటలు - అణాలు 8

తెనుగుకుటుంబాలలో నిహితమైవున్న మాధుర్యాన్ని
ప్రస్ఫుటంచేసే ఆరుచిన్నకథల సంపుటి.

కథలశీర్షికలు :
1. గళ్ళచీర, 2. అమ్మమ్మ, 3. కాఫీ, 4. బాల్యస్నేహం,
5. అత్తాకోడళ్ళు, 6. పెళ్ళిచెడగొట్టిన అవధాని.

రచయిత :

పురాణం కుమారరాఘవశాస్త్రి, బి.ఏ.

ఆంధ్రభూమి బుక్ డిపో—వేపేరి, మదరాసు.